Līzai Džūelai izdodas radīt patiesu spriedzi, liekot lasītāja simpātijām pievērsties kādam no tēliem.

Literary Review

Romāna, raidieraksta un *Netflix* dokumentālā seriāla sižets – tas viss aizraujošajā un spriedzes pilnajā romānā "Nekas no tā nav patiesība"!

Woman & Home

Īstiem kriminālliteratūras un podkāstu faniem! Līzas Džūelas "Nekas no tā nav patiesība" liek nopietni aizdomāties par mūsdienu apmātību un ieradumu dalīties ar visu sociālajos medijos.

17 Degrees

Līza Džūela ir maestro / dons / izcilniece (izvēlieties paši), un romāns "Nekas no tā nav patiesība" ir viņas līdz šim labākais veikums. Un tas kaut ko nozīmē! Lasiet!

The Shift

Ar šo piķamelno trilleri Līza Džūela ir pārspējusi pati sevi, tā sižets ir meistarīgi savīts un neparedzams, un žanra faniem tas sagādās patiesu prieku.

Ruta Vēra, rakstniece

Noskaņām bagāts romāns, kurā neviens nav tāds, kāds šķiet. Kad, sižetam attīstoties, atklājas vēl viens stāsts, lasītāji cenšas ielūkoties starp rindiņām, lai uzietu atriebību, apcerētu pagātnes nodarīto postu un aizdomātos par tēliem, kuri varētu ienākt arī viņu mājā un apsēsties uz viņu dīvāna. Līza Džūela ir nepārspējama meistare grāmatu varoņu radīšanā.

Džiliana Makalistere, rakstniece

Prologs

Izmeimurojis no viesnīcas vēsā foajē ar kondicionēto gaisu nakts tvanīgajā svelmē, viņš konstatē, ka tas nekādi nepalīdz atžirgt. Tas uzdzen paniku un klaustrofobijas sajūtu. Sviedri, kas atgādina tīru alkoholu, ātri vien izspiežas viņam uz ādas, padarot miklu muguru un krustus. Kā gan var būt tik karsti pulksten trijos naktī? Un kur viņa ir? Kur viņa ir? Viņš pagriežas, lai palūkotos, vai meitene atrodas aiz muguras, un ierauga viņas neskaidro, izplūdušo stāvu dubultojamies aiz viesnīcas stikla durvīm. Un tad viņš pamana, ka tiek ieslēgts automašīnas pagrieziena rādītājs, signalizējot, ka tā grasās apstāties, un viņa sirdspuksti sāk normalizēties. Viņa ir klāt. Beidzot. Paldies Dievam. Šī briesmīgā nakts tuvojas noslēgumam. Viņš piemiedz acis, lai labāk saskatītu automašīnu, lai ieraudzītu šofera sēdeklī viņas mierinošo gaišo matu mirdzumu, taču tā tur nav. Loga stikls nolaižas lejup, un viņš mazliet atkāpjas.

"Kas ir?" viņš uzrunā tumšmataino sievieti pie stūres. "Ko tu te dari? Kur ir mana sieva?"

"Viss ir kārtībā," saka sieviete. "Viņa mani atsūtīja. Bija par daudz iedzērusi. Lūdza, lai es aizvedu tevi mājās. Nāc! Kāp tik iekšā!"

Viņš atskatās, meklēdams meiteni, redz, kā viņa iziet no viesnīcas un straujā solī dodas pretējā virzienā, cieši piespiedusi pie sāniem rokassomiņu.

"Man ir ūdens. Man ir kafija. Nāc! Tu būsi mājās viens un divi."

Suns sievietes klēpī klusītēm viņam uzrūc, kad viņš apsēžas pasažiera sēdeklī.

"Man likās, ka tu aizgāji," viņš saka, taustīdamies pēc drošības jostas. "Man likās, ka tu biji nozudusi."

Sieviete viņam uzsmaida, noskrūvēdama plastmasas ūdens pudeles vāciņu un pasniegdama pudeli.

"Jā," viņa atbild. "Tā bija. Taču izrādījās, ka esmu viņai vajadzīga. Nu, lai vai kā. Izdzer to. Dzer tukšu!"

Viņš pieliek pudeli pie izkaltušās mutes un iztukšo.

Tad viņš aizver acis un gaida, kad nokļūs mājās.

PIRMĀ DAĻA

Netflix jaunums maijā: Sveiki! Mēs esam dzimušas vienā dienā!

Piedāvājam jūsu uzmanībai neparastu raidījumu, ko veidojuši tie paši cilvēki, kuriem varam pateikties par "Briesmoni kaimiņos" un "Sērijveida krāpnieku". Tas ir raidieraksts dokumentālās filmas ietvaros: ja vēlaties, varat to saukt par raiddokumentālu darbu. 2019. gada jūnijā populārā raidierakstu autore Aliksa Sammere, kura vislabāk pazīstama ar savu raidierakstu sēriju par veiksmīgām sievietēm "Tikai sievietes", piedāvāja atsevišķu projektu ar nosaukumu "Sveiki! Mēs esam dzimušas vienā dienā!" – par kādu vietējo sievieti, kuras dzimšanas diena bija tajā pašā datumā, kad viņai. Projekta tapšanas gaitā Sammere uzzināja par savu pieticīgo kaimiņieni daudz vairāk, nekā jebkad būtu varējusi iztēloties, un pēc dažām nedēļām Sammeres dzīve bija izpostīta un divi cilvēki bija miruši. Absolūti stindzinošs materiāls ar šokējošu ielūkošanos tumšākajos cilvēka būtības nostūros: mēs garantējam, ka jūs noskatīsieties visas sērijas vienas dienas laikā.

Sveiki! Mēs esam dzimušas vienā dienā!

NETFLIX SERIĀLS

Ekrāns ir tumšs. Pamazām parādās ierakstu studijas telpa.

Ekrānā uznirst teksts:

Aliksas Sammeres raidieraksts, 2019. gada 20. jūnijs

Pamazām ieskanas sievietes balss: "Tev te ir ērti, Džosij?"

"Jā. Viss ir normāli."

"Lieliski. Labi. Kamēr es visu noregulēšu, varbūt tu man pastāstīsi, ko šorīt ēdi brokastīs?"

"Ak tā. Ē..."

"Tikai tāpēc, lai mēs noskaidrotu skaņas kvalitāti."

"Labi. Lai būtu. Nu, es ēdu grauzdiņus. Divas šķēles. Vienu ar džemu. Otru ar zemesriekstu sviestu. Un izdzēru krūzi tējas. To smalko tēju no veikala *Marks*. Zeltītajā kārbā."

"Ar pienu?"'

"Jā. Ar pienu."

Iestājas neliels klusuma brīdis.

Kamera lēni filmē tukšo ierakstu studiju, pievēršoties atsevišķām detaļām: svītrām, kas viļņojas monitorā, pamestām austiņām, tukšai kafijas krūzei.

"Kā ir? Vai viss kārtībā?"

"Jā. Viss ir ideāli. Esam gatavas. Es skaitīšu no trīs līdz viens un tad iepazīstināšu ar tevi. Labi?"

“Jā. Labi.”

“Sarunāts. Nu tad... trīs... divi... viens... Labdien un esiet sveicināti! Mani sauc Aliksa Sammere, un te būs kaut kas mazliet atšķirīgs...”

Skaņa noklust, un atkal iestājas tumsa.

Parādās filmas ievadtitri.

Sestdiena, 2019. gada 8. jūnijs

Džosija sajūt, ka viņas vīram ir neomulīgi, kad abi iesoļo gastrobāra zeltainajā spožumā. Viņa ir gājusi garām šai vietai simtiem reižu. Un spriedusi: *tas nav domāts mums*. Visi ir pārāk jauni. Par ēdieniem, kuru nosaukumi ir uzrakstīti uz ārā novietotās tāfeles, viņa neko nav pat dzirdējusi. *Kas vispār ir botarga?* Taču šogad viņas dzimšanas diena ir iekritusi sestdienā, un šogad viņa neteica, ka pietiks ar līdzņemšanai paredzētu ēdienu un pudeli vīna, kad Valters apjautājās, ko viņa gribētu darīt. Šogad Džosija iedomājās par *Lansdowne* dzintaraino gaismu, par sarunu murdoņu, šampanieti ledus spainīšos uz āra galdiņiem siltās vasaras dienās, iedomājās arī par to mazumiņu naudas, kuru vecmāmiņa viņai bija novēlējusi savā testamentā pirms mēneša, un viņa palūkojās uz sevi spogulī, mēģinot saskatīt sevī cilvēku, kurš svin dzimšanas dienu Kvīnspārkas gastrobārā, un atbildēja: "Mums vajadzētu aiziet vakariņās."

"Nu labi," Valters bija piekritis. "Vai tev ir prātā kāda konkrēta vieta?"

Un viņa bija teikusi: "*Lansdowne*. Tu jau zini. Solsberiroudā."

Viņš bija palūkojies uz sievu ar sarauktu pieri un noteicis: "Tā ir tava dzimšanas diena. Tu izvēlies."

Tagad viņš pietur durvis Džosijas priekšā, un viņa ieiet pa tām. Kādu brīdi viņi stāv kā notverti slazdā pie norādes, uz kuras rakstīts *Lūdzu, pagaidiet vietu ierādītāju*, un Džosija nolūkojas uz agrīnajiem vakariņotājiem un dzērienu baudītājiem, ar rokām piespiedusi somiņu pie vēdera.

"Feira," viņa pavēsta jaunajam vīrietim, kurš parādās ar planšeti rokās. "Džosija. Galdiņš rezervēts uz pusastoņiem."

Vīrietis smaidot uzlūko viņu, tad Valteru, tad atkal viņu un saka: "Divām personām, jā?"

Viņiem tiek ierādīts jauks galdiņš stūrī. Valters sēž uz sola, Džosija samta krēslā. Pasniegtās ēdienkartes ir piespraustas pie koka paliktņiem. Džosija jau iepriekš ir izpētījusi ēdienkarti internetā, lai varētu iegūglēt nesaprotamos nosaukumus, tāpēc tagad zina, ko ņems. Un viņi pasūtīs šampanieti. Viņai ir vienalga, ko par to teiks Valters.

Džosijas uzmanību piesaista trokšņaini apmeklētāji, kas nāk iekšā pa bāra durvīm. Sievietei rokās ir balons, uz kura rakstīts *Gaviļniece*. Viņai ir gaiši mati, kas apgriezti tā, ka šķiet izplūstam, kad sieviete kustas. Viņa ir ģērbusies platās biksēs un krekliņā, kas šūts no diviem melna auduma gabaliem, kurus sānos kopā satur mežģīnes. Viņas āda ir tumši iedegusi. Sieviete plati smaida. Viņai seko ļaužu bariņš, līdzīga vecuma cilvēki: kāds tur puķu pušķi, vēl kāds nes greznus dāvanu maisiņus.

"Aliksa Sammere!" sieviete paziņo skanīgā balsī. "Galdiņš četrpadsmit cilvēkiem."

"Paraugies," saka Valters, vieglītēm piebikstīdams Džosijai. "Vēl viena jubilāre."

Džosija izklaidīgi pamāj. "Jā," viņa atbild. "Tā izskatās."

Cilvēku bariņš seko viesmīlim līdz galdiņam, kas atrodas iepretī Džosijai ierādītajam. Džosija redz, ka uz tā jau novietoti trīs spainīši ar ledu; katrā dzesējas pa divām pudelēm šampanieša. Jaunpienācēji trokšņaini sasēžas, sasaukdamies par to, kur kuram jāsēž un ka neviens negrib sēdēt blakus likumīgajam laulenim, Dieva dēļ, un sieviete, kuru sauc Aliksa Sammere, izrīko visus, plati smaidīdama, kamēr gara auguma vīrietis ar rudiem matiem, kurš droši vien ir viņas vīrs, izņem sievai no rokām balonu un piesien to pie krēsla atzveltnes. Drīz vien visi ir ieņēmuši vietas, un pirmās šampanieša pudeles tiek atkorķētas

un salietas četrpadsmit glāzēs, kuras tur četrpadsmit cilvēki ar iedegušām rokām, zelta aprocēm un spoži baltām krekla mansetēm, un viņi saskandina, tāpēc tiem, kuri sēž tālāk galda galā, nākas piecelties, lai pasniegtos pāri galdam, un visi sauc: "Uz Aliksas veselību! Daudz laimes dzimšanas dienā!"

Džosija nopēta sievieti. "Kā tu domā, cik viņai ir gadu?" viņa jautā Valteram.

"Ak tu tētīt! Es nezinu. Mūsdienās to ir grūti pateikt. Varbūt mazliet pāri četrdesmit?"

Džosija pamāj. Šodien ir viņas četrdesmit piektā dzimšanas diena. Viņai ir grūti tam noticēt. Reiz viņa bija jauna un domāja, ka četrdesmit piecu gadu vecums ir tik tāls, ka nepienāks nekad. Viņa uzskatīja, ka četrdesmit pieci gadi nozīmēs gluži citu pasauli. Taču tie pienāca ātri, un tas nepavisam nav tā, kā viņai bija licies. Džosija pamet skatienu uz Valteru, kurš ir zaudējis teju visu agrāko pievilcību, un prāto, kā viss būtu, ja viņi nebūtu iepazinušies.

Viņai bija trīspadsmit gadi, kad abi iepazinās. Viņš bija mazliet vecāks par Džosiju, nu labi, patiesībā *krietni* vecāks. Tolaik visi bija šokēti, izņemot pašu Džosiju. Viņi apprecējās, kad Džosijai bija deviņpadsmit. Un divdesmit divu gadu vecumā viņai piedzima bērns. Divdesmit četru gadu vecumā vēl viens. Dzīve traucās uz priekšu gluži kā kinolente, to ātri pārtinot, un tagad acīmredzot viņai vajadzētu būt sasniegušai kulmināciju un virsotni un lēni, cienīgi kāpt lejā otrā pusē, taču nemaz neliekas, ka ir bijusi kaut kāda virsotne, drīzāk gan bezdibenis, kas radies pēc traumas, kurai viņa visu laiku riņķo apkārt ar bailēs sažņaugušos pakrūti.

Valters jau ir aizgājis pensijā, viņa mati ir pazuduši tāpat kā daļa no dzirdes un redzes spējām, un viņa pusmūža virsotne ir kaut kur tik tālu pagātnē un tik ļoti iestigusi tajā līdz baltkvēlei nokaitētajā intensitātē, kas saistās ar mazu bērnu audzināšanu,

ka ir gandrīz neiespējami atcerēties, kāds viņš bijis Džosijas vecumā.

Viņa pasūta lavašu ar fetu un saulē kaltētiem tomātiem, pamatēdienā tunča *tagliata* ("vārds *TAGLIATA* ir cēlies no darbības vārda *TAGLIARE* – griezt") ar *cannellini* pupiņu biezeni un pudeli *Veuve Clicquot* ("*Veuve Clicquot* ar dzelteno etiķeti izceļas ar savu bagātīgo un patīkamo aromātu"), satver Valtera plaukstu, ar īkšķi pārbrauc pāri vecuma plankumu izraibinātajai ādai un jautā: "Vai viss ir labi?"

"Jā, protams, viss ir labi."

"Tad ko tu domā par šo vietu?"

"Tā ir... jā. Tā ir jauka. Man te patīk."

Džosija plati uzsmaida. "Tas labi," viņa noteic. "Man prieks."

Viņa paceļ augšup šampanieša glāzi un pastiepj pretī Valtera pokālam. Viņš pieskandina un saka: "Daudz laimes dzimšanas dienā!"

Smaids sastingst Džosijas sejā, kad viņa vēro Aliksu Sammeri un tās lielo draugu pulku, rudmataino vīru, kura roka ir nevērīgi uzlikta uz sievas krēsla atzveltnes, lielās plates ar gaļu un maizi, kas tiek nestas pie galdiņa un novietotas viņiem priekšā, kā uzburot no zila gaisa; Džosija dzird viņu sacelto troksni, to, kā viņi piepilda ikvienu telpas collu ar savām balsīm, savām rokām un saviem vārdiem. No viņiem plūstošā enerģija ir dzirkstīga: viļņojoša, reibinoša ziemeļblāzma, kas liecina par kaitinošu un spožu visatļautību. Un tā visa centrā ir Aliksa Sammere ar savu plato smaidu un lielajiem zobiem, matiem, kas atstaro gaismu, vienkāršo zelta ķēdīti, kuras kareklis pieskaras viņas mirdzošajiem atslēgas kauliem, tiklīdz viņa pakustas.

"Interesanti, vai viņai arī dzimšanas diena ir tieši šajā datumā?" Džosija prāto.

"Varbūt," Valters atbild. "Taču šodien ir sestdiena, tāpēc kas lai to zina."

Džosijas pirksti satausta ķēdīti, kuru viņa valkā ap kaklu kopš trīsdesmit gadu vecuma: togad tā bija dāvana no Valtera dzimšanas dienā. Viņa iedomājas, ka varbūt vajadzētu tai pievienot piekariņu. Kaut ko spīdīgu.

Šajā brīdī Valters pabīda uz viņas pusi nelielu dāvanu. "Tas nav nekas liels. Es atceros, tu teici, ka neko nevajag, taču es tev nenoticēju." Viņš uzsmaida sievai, un viņa pasmaida pretī. Džosija izsaiņo dāvanu un izņem *Ted Baker* smaržu pudelīti.

"Tas ir burvīgi," viņa saka. "Liels paldies." Viņa paliecas uz priekšu un viegli noskūpsta Valteru uz vaiga.

Pie pretējā galda Aliksa Sammere atver dāvanu maisiņus un apsveikuma kartītes un sauc pateicības vārdus draugiem un ģimenes locekļiem. Viņa uzliek kartīti uz galda, un Džosija redz, ka uz tās ir iespiests skaitlis 45. Viņa piebiksta Valteram. "Skaties," viņa saka. "Četrdesmit pieci. Mēs esam dzimušas vienā gadā un vienā dienā."

Tiklīdz Džosija ir izrunājusi šos vārdus, viņu pāršalc urdošā bēdu sajūta, kas sievieti vajājusi teju vai visu mūžu. Agrāk viņa nezināja, ar ko sasaistīt šo sajūtu, nesaprata, ko tā nozīmē. Taču tagad viņa to zina.

Tā nozīmē, ka viņa ir kļūdījusies, ka viss, burtiski viss viņai apkārt ir nepareizs un ka viņai sāk pietrūkt laika, lai to izlabotu.

Džosija redz, ka Aliksa pieceļas kājās un dodas uz tualeti, un arī viņa pielec no krēsla un paziņo: "Es aiziešu uz dāmistabu."

Valters pārsteigts paceļ skatienu no Parmas šķiņķa un melones salātiem, taču neko nesaka.

Pēc brīža Džosijas un Aliksas atspulgi atrodas viens otram līdzās spogulī virs izlietnēm.

"Sveiki!" ierunājas Džosija, kuras balss izklausās spalgāka, nekā viņa bija iztēlojusies. "Mēs esam dzimušas vienā dienā!"

"Ak tā!" iesaucas Aliksa, kuras sejas izteiksme uzreiz kļūst sirsnīga un atklāta. "Jums arī šodien ir dzimšanas diena?"

"Jā. Šodien aprit četrdesmit pieci!"

“Oho!” saka Aliksa. “Man arī. Daudz laimes!”

“Jums tāpat!”

“Cikos jūs esat dzimusi?”

“Ak tu tētīt,” Džosija atbild. “Nav ne jausmas.”

“Man arī ne.”

“Vai jūs piedzimāt šeit?”

“Jā. Svētās Marijas slimnīcā. Un jūs?”

Džosijas sirds salecas. “Arī turpat!”

“Oho!” Aliksa atkārto. “Tas ir teju vai pārdabiski.”

Aliksas pirkstu gali pieskaras kareklim kaklā, un Džosija redz, ka tā ir zelta kamene. Viņa jau grasās teikt vēl kaut ko par šo dzimšanas dienas sagadīšanos, kad tualetes durvis atveras un ienāk viena no Aliksas draudzenēm.

“Tad te tu esi!” saka draudzene. Viņa ir ģērbusies balinātos septiņdesmito gadu stila džinsos un krekliņā, kas atsedz vienu plecu, ausīs ir lieli riņķi.

“Zoja! Šī dāma ir dzimusi ar mani vienā gadā un vienā dienā! Un tā ir mana vecākā māsa Zoja.”

Džosija uzsmaida Zojai un saka: “Mēs esam dzimušas vienā datumā un vienā slimnīcā.”

“Oho! Tas ir pārsteidzoši,” atzīst Zoja.

Tad Zojas un Aliksas saruna novirzās no Dižās Sagadīšanās, un Džosija uzreiz saprot, ka tas ir garām, šis dīvainais tuvības brīdis, un ka Aliksai tas bijis pārejošs un sīks, bet viņai pašai nez kāda iemesla dēļ ir svarīgs un nozīmīgs, un viņa vēlas to satvert un atkal iedvest tajā dzīvību, taču nespēj. Viņai ir jāiet atpakaļ pie vīra un jāļauj Aliksai doties pie saviem draugiem un turpināt svinības. Pagriezdamās uz iešanu, viņa klusi nosaka: “Nu tad visu labu!” Aliksa viņai uzsmaida un novēl: “Daudz laimes, gaviļniece!”

“Jums tāpat!” atbild Džosija.

Taču Aliksa viņu nedzird.

Plkst. 1 naktī

Aliksai reibst galva. Tekilas kokteiļi pusnaktī. Pārāk daudz kokteiļu. Neitans lej sev skotu viskiju, un tā aromāts liek viņas galvai griezties vēl ātrāk. Mājā valda klusums. Dažreiz, ja viņiem ir kāda enerģiskāka aukle, bērni vēl aizvien ir augšā, kad viņi atgriežas mājās, tie ir nemierīgi un kaitinošā kārtā nomodā. Citkārt televizors darbojas pilnā sparā. Tikai ne šovakar. Aptuveni piecdesmit gadus vecā aukle ar kluso balsi ir aizgājusi pirms pusstundas, un māja ir tīra, trauku mašīna dūc, kaķis zīmīgi soļo pa garo dīvānu uz Aliksas pusi, sākdams murrāt, vēl pirms viņas plauksta ir pieskārusies tā kažokam.

"Tā sieviete!" Aliksa uzsauc Neitanam, atbrīvodama vienu kaķa ķepu, kas iecirtusies viņas biksēs. "Tā, kura visu laiku blenza uz mums. Viņa ienāca tualetē. Izrādās, ka viņai arī šodien paliek četrdesmit pieci gadi. Tāpēc viņa tā blenza."

"Ha," Neitans nosaka. "Dzimušas vienā gadā un vienā datumā."

"Un piedevām viņa arī ir dzimusi Svētās Marijas slimnīcā. Jocīgi, vai ne? Man vienmēr ir licies, ka esmu viena no dvīnēm. Agrāk es prātoju, vai tikai mamma nav atstājusi to otru slimnīcā. Varbūt tā bija viņa?"

Neitans smagnēji apsēžas sievai līdzās un paskalina viskiju ap vienu vienīgu ledus kubiņu – tas ir no tiem cilindriskajiem, kurus viņš gatavo no minerālūdens. "Viņa?" viņš noraidoši attrauc. "Tas ir maz ticams."

"Kāpēc tā?"

"Tāpēc, ka tu esi žilbinoša, bet viņa ir..."

"Kāda?" Aliksa jūt, kā viņā sāk mosties taisnības cīnītāja. Viņai patīk, ka Neitans uzskata viņu par skaistu, taču gribētos, lai viņš saskatītu daili arī sievietēs, kuras apveltītas ar mazāk klasisku pievilcību. Viņš sāk izklausīties pēc sekla sieviešu nīdēja, noniecinot tās pēc izskata. Un tad Aliksai sāk šķist,

ka Neitans viņai īsti nepatīk. "Man viņa likās pat ļoti skaista. Viņas acis bija tik brūnas, ka šķita gandrīz vai melnas. Un tie viļņainie mati. Bet jebkurā gadījumā tas ir dīvaini, vai ne? Tas, ka divi cilvēki ir dzimuši vienā vietā un vienā laikā."

"Ne gluži. Todien Svētās Marijas slimnīcā droši vien piedzima kādi desmit bērni. Varbūt pat vairāk."

"Bet satikt vienu no viņiem... Mūsu dzimšanas dienā."

Tagad jau kaķis ir glīti saritinājies viņai klēpī. Aliksa pārlaiž pirkstu galus pāri dzīvnieka skaustam un aizver acis. Istaba atkal sāk griezties. Viņa atver acis, notrauc kaķi no klēpja un metas gaitenī uz tualeti, kur viņu uzveic spēcīgs nelabums.

Svētdiena, 9. jūnijs

Džosija piepeši pamostas no sekla sapņa, kas atrodas tik tuvu apziņas virspusei, ka viņa gandrīz vai spēj to kontrolēt. Viņa atrodas *Lansdowne*. Tur ir arī Aliksa Sammere, kura aicina viņu pievienoties kompānijai pie sava galdiņa. Uz galda ir salikti ekstravaganti augļu trauki. Viņas draugi aiziet. Bārs ir tukšs. Aliksa un Džosija sēž viena otrai pretī, un Aliksa saka: "Tu man esi vajadzīga." Un tad Džosija pamostas.

Vainīgi ir autobusi.

Autobusi viņu vienmēr pamodina.

Viņi dzīvo tieši līdzās autobusu pieturai rosīgā, netīrā ielā starp Kilbērnu un Padingtonas staciju. Kā stāstīts apkaimes vēstures mājaslapā, lielās villas, kas te parādījušās karalienes Viktorijas valdīšanas laikā, ir celtas 1876. gadā un bijušas paredzētas bagātiem tirgotājiem. Agrāk ceļš vedis uz minerālūdens avotu Kilbērnas klosterī un pa to ripojuši kariešu riteņi un klandējuši zirgu pakavi. Tagad visas lielās villas šajā ielā ir neveikli sadalītas atsevišķos dzīvokļos, un ārsienas ir kļuvušas netīri dzeltenas kā vecas avīzes: to panākusi nebeidzamā satiksmes straume, kas plūst garām pavisam tuvu. Un autobusi. Pa ielu kursē triju maršrutu autobusi, un kāds no tiem aiztraucas garām vai apstājas ik pēc pāris minūtēm. Hidraulikas šņākoņa, tiem piebraucot pieturā, ir tik skaļa, ka dažreiz pat suns iespiežas istabas kaktā.

Džosija ieskatās pulkstenī. Tas rāda 8.12. Viņa atrauj vaļā smagnējos džinsauduma aizkarus un palūkojas uz ielu. Viņa atrodas tikai dažu pēdu attālumā no cilvēkiem, kas sēž autobusā

un pat nenojauš par sievieti, kura viņus izspiego no savas guļamistabas loga. Suns pievienojas saimniecei, un viņa uzliek plaukstu tam uz galvas. "Labrīt, Fred!"

Viņai ir nelielas paģiras. Puspudele šampanieša vakar vakarā, un tad viņi vēl pasūtīja sambuku. Tas ir daudz vairāk, nekā Džosija ir paradusi dzert. Viņa ieiet dzīvojamā istabā, kur Valters sēž pie ēdamgalda līdzās logam, no kura paveras skats uz ielu.

"Labrīt," viņš saka un viegli uzsmaida sievai, tad atkal pievērš skatienu datora ekrānam.

"Labrīt," viņa atbild, dodamās uz virtuves zonu. "Vai tu pabaroji suni?"

"Jā, pabaroju gan. Un izvedu viņu ārā."

"Paldies," Džosija pateicīgi nosaka. Freds ir viņas suns. Valters nekad nav gribējis suni un vismazāk jau nu tādu rokassomiņas lieluma plušķi kā Freds, kurš ir punduršpica un čivavas jauktenis. Džosija uzņemas pilnu atbildību par suni un jūtas pateicīga Valteram katru reizi, kad viņš izdara ko tādu, lai palīdzētu viņai.

Džosija pagatavo sev grauzdiņus un tasi tējas un saritinās uz nelielā dīvāna istabas stūrī. Ieslēgusi telefonu, viņa redz, ka vakar vēlu vakarā ir meklējusi gūglē informāciju par Aliksu Sammeri. Tas izskaidro, kāpēc Džosija ir sapņojusi par viņu pirms pamošanās.

Izrādās, ka Aliksa Sammere ir visai labi pazīstama raidierakstu autore un žurnāliste. Viņai ir astoņi tūkstoši sekotāju instagramā un tikpat daudz tviterī. Viņas biogrāfijā ir teikts: "Mamma, žurnāliste, feministe, profesionāls nemiera gars un ziņkārīgā, izbijusi jogas fane, dzīvo Kvīnspārkā un mīl šo rajonu." Turpat ir arī saite uz Aliksas raidierakstu kanālu ar nosaukumu "Tikai sievietes", kurā viņa intervē veiksmīgas sievietes, lai noskaidrotu, kā tas ir – būt veiksmīgām sievietēm. Džosija atpazīst dažas pēc vārda: tur ir aktrise, televīzijas ziņu diktore, sportiste.

Viņa sāk klausīties vienu raidierakstu: tā ir intervija ar sievieti, vārdā Marī Ležēna, kura vada globālu skaistumkopšanas impēriju. Aliksas balss ievadā šķiet samtaina, un Džosija saprot, kāpēc viņa ir izvēlējusies tieši šo konkrēto karjeru.

"Ko tu klausies?" viņa dzird Valteru jautājam.

"Tikai raidierakstu. Tā ir tā sieviete, Aliksa, kuru es redzēju bārā vakar vakarā. Tā, kas dzimusi vienā dienā ar mani. Viņa ar to nodarbojas," Džosija atbild.

Viņa turpina klausīties vēl kādu laiciņu. Sieviete, kuru sauc Marī, stāsta par savām laulībām agrā jaunībā ar vīrieti, kurš viņu kontrolējis. "Viņš kontrolēja visu, ko es darīju, visu, ko es ēdu, visu, ko vilku mugurā. Viņš noskaņoja pret mani bērnus. Noskaņoja pret mani draugus. Mana dzīve bija tik tukša, it kā viņš būtu to paņēmis un izspiedis no tās pēdējo pilīti ar mani pašu. Un tad 2005. gadā viņš piepeši nomira. Un tas man nozīmēja dzīves restartu. Es atklāju, ka visos šajos laulības dzīves tumsā pavadītajos gados, kad man likās, ka pasaulē esmu viena pati, kaut kur dzīves perifērijā bija atradušies cilvēki, kuri gaidīja, kad es atgriezīšos pie viņiem, kuri tur bija atradušies visu laiku. Viņi atnāca pēc manis un paņēma sev līdzi."

Tad atkal ieskanas Aliksas balss. "Un ja nu tavs vīrs... ceru, ka tas neizklausīsies skarbi vai neiejūtīgi, bet, ja nu viņš nebūtu nomiris tik jaunos gados, kāds tad būtu tavs ceļš? Vai tu būtu atradusi ceļu uz turieni, kur atrodies pašlaik? Kā tu domā, vai tavi panākumi, viss, ko esi sasniegusi, varētu būt nolemts jau iepriekš? Vai arī tu uzskati, ka tikai vīra traģiskā aiziešana tev deva iespēju izvēlēties šo ceļu?"

"Tas ir ļoti labs jautājums, un patiesībā es par to prātoju nepārtraukti. Kad vīrs nomira, man bija trīsdesmit seši gadi. Mūsu kopdzīves laikā līdz pat brīdim, kad viņam tika noteikta diagnoze, es nebiju tik stipra, lai viņu pamestu, es neapzināti gaidīju, lai bērni paaugas. Taču es jau biju pavadījusi tik ilgu laiku, sapņojot par to, ko darīšu, kad aiziešu, ka manas dzīves

scenārijs bez vīra jau bija gatavs, kaut arī nezināju, kā tikšu projām. Tāpēc, jā, ir iespējams, ka es būtu aizgājusi pa šo ceļu, pat ja viņš nebūtu zaudējis cīņu ar vēzi. Taču jādomā, ka tas vienkārši notika ātrāk. Tas man deva vairāk laika, lai izveidotu uzņēmumu, lai to nostiprinātu, augtu kopā ar to. Ja es būtu gaidījusi, viss varētu izvērsties citādi. Un, lai cik nežēlīgi tas izklausītos, nāve ir galīgs risinājums, atbrīvošanās no visām saistībām. Nav nekādu pelēko zonu. Nekādas divdomības. Savā ziņā tas ir gluži kā balts audekls. Un man tas izrādījās ļoti noderīgi, lai izvēlētos kādu no tām bezgalīgajām iespējām, kuras man atklājās dažu pirmo gadu laikā. Es neatrastos tur, kur esmu patlaban, ja viņš būtu izdzīvojis."

Džosija aptur ierakstu. Viņas elpa ir aizrāvusies, un viņa jūtas gandrīz vai aizelsusies. *Nāve ir galīgs risinājums*. Viņa palūkojas pāri istabai uz Valteru, lai pārbaudītu, vai viņš ir kaut ko pamanījis, taču viņš neko neievēro. Džosija atkal nospiež atskaņošanas pogu un noklausās raidierakstu līdz beigām. Tagad sievietei, vārdā Marī, pieder trīs īpašumi dažādās vietās pasaulē, viņa nodarbina visus četrus bērnus ģimenes uzņēmumā un ir nodibinājusi Apvienotajā Karalistē lielāko pret vardarbību ģimenē vērsto labdarības organizāciju. Raidieraksta noslēgumā Džosija kādu brīdi nekustīgi sēž un apdomā visu, ko nupat ir dzirdējusi par šīs sievietes neparasto dzīvi. Tad viņa no jauna pievēršas gūgles meklētājam un kādu laiku ritina Aliksas instagrama publikācijas. Gluži prognozējamā kārtā viņa ierauga lielu virtuvi ar leti pa vidu, rudmatainus bērnus vējainās pludmalēs, skatus no Londonas debesskrāpjiem, kokteiļus, kaķus un attēlus no elegantiem atvaļinājumiem. Aliksas bērni izskatās mazi, droši vien nav vecāki par desmit gadiem, un Džosija iedomājas, ko gan Aliksa sadarījusi laikā pirms viņu piedzimšanas: ko sieviete var iesākt, ja viņai ir trīsdesmit gadi un viņa nerūpējas par bērniem? Kā viņa pavada laiku?